

Caracterizarea personajului Kesarion Breb din opera Creanga de aur scrisa de Mihail Sadoveanu-a treia parte

Dar mai frapanta este similitudinea dintre conditia taumaturgului dac (el este efectiv acceptat de imparatasa Irina ca un mag, facator de minuni: "Esti, precat inteleg, un taumaturg") si aceea a geniului de extractie romantica. In sensul acesta, este indreptatita analogia avansata de Marin Mincu dintre Hyperionul eminescian si Kesarion.

Criticul sublinia sublimul si tragismul eroului sadovenian, predestinat sa-si depaseasca conditia efemera spre a deveni "eon al spiritului". Spre deosebire de Hyperion care era un facut, Kesarion se autocreeaza: "El se rupe de materie, desi stie ca sansa umanului tine numai de aceasta. Desigur ca tocmai in aceasta renuntare se cuprinde maretia tragica a gestului sau. Refuzul materiei e o negatie spiritualista extrema, dar configureaza o ecuatie noua a creatiei nationale. Sublim e Hyperion, dar numai Kesarion e un tragic". Singuratatea absoluta a Mesagerului este perceputa astfel de inteleptul episcop Platon (nu intamplator botezat cu numele filosofului antic): Rarea singur in multime si ridicat deasupra ei. Parea intr-un pustiu al propriului suflet".

Numele intreg al personajului este simbolic, sugerand natura sa duala. In primul rand, fiindca face parte din familia cezarilor (kesari), prin rolul asumat de conducator spiritual, Decheneu al treizeci si treilea. Al doilea nume subliniaza vechimea neamului sau si legatura organica a omului cu natura primordiala (exista o trimitere fugara in text: boierii de vita veche purtau "caciuli de breb"), brebul fiind un fel de castor care traia odinioara in tinuturile romanesti, disparut intre timp (ca si magul). Neamul Brebilor era un neam stravechi de pastori asezati "sub muntele Om" (identificat de unii cercetatori cu muntele sacru al dacilor, Kogaionon). Kesarion reprezinta, asadar, natura spirituala, iar Breb, conditia efemera a eroului, de care se desprinde treptat pe drumul sau initiatic.

Proba suprema a renuntarii la fericirea umana e reprezentata, in spirit eminescian, de proba iubirii-suferinta. Oferindu-se sa caute mireasa potrivita pentru mostenitorul tronului bizantin, Kesarion o cunoaste pe Maria, la ve-derea careia exclama fascinat: "O! vedenie a frumusetii eterne".

Este momentul in care, strafulgerat de fiorul din adancuri, pare gata sa capituleze, inca nedesprins de uman: "si inima lui de pulbere il umili, primind lovitura unei clipe, singura in vesnicie si nemuritoare". Dar sentimentul va fi repede strunit si ascuns in sufletul indurerat, caci la urmatoarea intalnire, cand fecioara ajunge in Bizant, o priveste "ca si cum o vedea intaia oara, ori avea stiinta ca n-are s-o mai poata privi decat putina vreme".